

Meilė - tai kažkas nepaprasto (VIII): ar teisingai pasirinkau?

Kai širdyje kyla nerimas dėl galimo kelio, natūralu abejoti ir jausti baimę: Dievas mūsų ieško ir mes nepaisant savo trapumo norime gyventi su Juo ir Jam.

2020-04-20

Apaštalai susimąstė apmąstydami Jėzaus susitikimą su turtingu jaunuoliu ir jo baigtį: vaikiną „nuliūdęs pasišalino“ (žr. *Mt 19,22*). Greičiausiai juos suglumina Jėzaus

veidas, ne liūdnas, bet iš tikrųjų skausmingas: „turtuoliui nelengva patekti į dangaus karalystę“. Petras kaip ir kitomis situacijomis išreiškia sveiko proto balsą: „Štai mes viską palikome ir sekame paskui tave. Kas mums bus už tai?“. Atkartodamas šiuos žodžius ir su tuo pačiu gero draugo neformalumu šv. Josemaria kreipsis į Viešpatį Dievo Darbui sunkią akimirką: „ką dabar darysi su mumis? Negali palikti apleistų tų, kurie pasitikėjo Tavimi!“ [1]

Kas iš manęs bus?

Kažkokio pašaukimo pradžia, kaip ir bet kokio kelio pradžia su savimi nešasi abejonės dozę. Kai Dievas leidžia, kad į mūsų širdį įeitų abejonė ir pradeda rodyti galimą konkretų kelią, natūralu klausti: ar tai šis kelias?

Kas slepiasi už šios abejonės? Išgąstis pradžioje pakankamai normalus. Gyvenimo baimė, baimė dėl mūsų

pačių sprendimų: nežinome, kas vyks ateityje, kur šis kelias ves, nes juo niekad anksčiau nėjome. Abejonę taip pat paaiškina mūsų troškimas, kad mums pasisektų: norime, kad mūsų gyvenimas būtų vertingas, kad paliktų pėdsaką; be to dideli ir gražūs dalykai iš mūsų reikalauja visko, kas geriausia ir nenorime skubėti. Bet pati giliausia priežastis tuo pačiu metu yra pati paslaptiniausia ir paprasčiausia: Dievas mūsų ieško ir tai, ko mes trokštame, yra gyventi su Juo. Paprastai ne Dievas mums kelia baimę, o mes patys. Mums kelia nerimą mūsų trapumas prieš tokią didžiulę Meilę: manome, kad negalėsime pasiekti jos lygio.

Kai Petras paklausia, „kas mums bus už tai?“, kai šv. Josemaria paklausia, „kas mums bus už tai?“, kai krikščionis paklausia Jėzaus: „kas bus iš manęs?“, jei eisiu šiuo keliu, ką atsako Kristus, žvelgdamas į širdį, Jėzus mums sako meilės ir

džiaugsmo kupinu balsu, kad už kiekvieną iš mūsų Dievas lažinasi ir kad Dievas niekad nepameta savo pakvietimų. Gyventi reiškia nuotykį, riziką, ribotumus, iššūkius, pastangas, išeiti iš mažo pasaulio, kurį kontroliuojame ir atrasti grožį, kad paskiriame savo gyvenimą kažkam, kas daug didesnis negu mes, kuris per kraštus pripildo mūsų laimės troškimą. Galime įsivaizduoti džiugų Jėzaus žvilgsnį, kai taria žodžius, kurie aidi daugelyje širdžių: „ir kiekvienas, kas paliko namus, brolius, seseris, tėvą, motiną, vaikus, dirvas dėl manęs, gaus šimteriopai ir paveldės amžinąjį gyvenimą“ (Mt 19,29). Dievas duoda tik dideliais kiekiais.

Vis dėlto, nereikia laukti akinančio apreiškimo, plano išdėlioto iki paskutinės detalės. Dievas apie mus galvoja, bet taip pat remiasi ir mūsų iniciatyva. „Kai žmogus susiduria su egzistencijos krize, kai Dievas

ypatingu būdu jį šaukia prie savęs, be abejonės, būtina prašyti Šventosios Dvasios „šviesos, kad matytų“ savo paties pašaukimą, bet, jei pats žmogus ir kiti, kurie dalyvauja pašaukimo sprendime (dvasinis vadovas, kt.), nemato jokių priešingų duomenų ir apvaizda (...) suteikė žmogui šią patirtį, be to, kad prašytų iš Dievo „šviesos, kad matytų“, yra svarbu, manau, kad daug svarbiau, prašyti Jo „stiprybės, kad norėtume“ tuo būdu, kad su šia stiprybe, kuri iškelia laisvę, tuo metu susiformuotų pats amžinasis pašaukimas” [2].

Nesame vieni: Bažnyčia yra kelias

Šiame savo pačių pašaukimo atradimo kelyje nesame vieni, nes visi krikščioniški pašaukimai gimsta ir auga Bažnyčioje. Per Ją Dievas mus pritraukia prie Savęs ir mus šaukia; ir pati Bažnyčia mus priima ir lydi mus kelyje Dievo link.

Bažnyčia patraukia. Per visą istoriją Dievui pasitarnauja žmonės, kurie savo egzistencija palieka gilią vagą; kurie pažymi kelius kitų atsidavimui. Jų gyvenimas, jų idealai, jų mokymas mus įkvepia, paskatina: nuplėšia mūsų egoizmą ir mus šaukia pilnesniam meilės gyvenimui. Šis šaukimas yra Dievo planų dalis, Šventosios Dvasios veikimo dalis, kurie mums paruošia kelią.

Bažnyčia šaukia. Dievas „neprašo leidimo mums „sukomplikuoti gyvenimą“. Jis tiesiog įeina ir viskas!“ [3] Ir dėl to tikisi, kad Jo vaikai išdrįs rimtai apsvarstyti galimybę atiduoti Jam savo gyvenimą. Jėzus Kristus palygino Dievo karalystę su didele puota, kurioje Dievas nori, kad dalyvautų visi žmonės, net ir tie, kurie iš pradžių atrodė, kad nebuvo pakviesti (Lk 14,15-24). Ir dėl to, paprastai Dievas kliaujasi *išoriniu kvietimu*, kad leistų, kad Jo balsas suskambėtų žmogaus širdyje.

Visi krikščioniški pasaulimai, kai atranda įsimylėjusį atsaką, veda į šventumą. Dėl to, kiekvienam geriausias yra savasis pasaulimas. Turint tai omenyje nėra iš *anksto* uždarytų kelių. Gyvenimas vedantis Dievo link santuokoje ar celibate yra prieinami visiems. Mūsų biografija, asmeninė istorija daro savo pačių kelią ir mus pasato vienoje ar kitoje kryžkelėje. Pasirinkimas priklauso nuo asmeninės laisvės: būtent tai ir yra, pasirinkimas. Kristus mūsų nori laisvų: „jei kas nori eiti paskui mane“... (*Mt 16,24*); „jei nori būti tobulas“... (*Mt 19,21*).

Taigi dabar, kas skatina išsirinkti vieną konkretų pasaulimą iš visų galimų? Laisvė ieško plačių, dieviškų meilės horizontų. Šventas Ignotas Antiochietis sakydavo, kad „krikščionybė nėra įtikinėjimo klausimas, bet didybės“ [4]. Užtenka jį pasiūlyti su visu jo grožiu ir paprastumu, gyvenimu ir žodžiais,

kad pritrauktų sielas savo pačio jėga, kad leistųsi, kad Kristus užduotų klausimus (pgl. *Mk 10,21*). Kažkas žmogaus viduje, labai artimo ir gilaus, truputį nepažįstamo ir paslaptingo jam pačiam, aidi ir susivienija su kelio Bažnyčioje pasiūlymu. Tai jau patvirtino graikai: toks tokį atranda [5]. Autentiškas kitų krikščionių gyvenimas mus šaukia prisiartinti prie Jėzaus ir atiduoti Jam savo širdį. Matom šventumo pavyzdį žmonėse, kurie šalia ir galvojame: „Galbūt aš irgi...“. Tai „ateikite ir pamatysite“ iš Evangelijos, kuris mums užduoda klausimą čia ir dabar (*Jn 1,46*).

Bažnyčia priima ir palydi. Bet koks normalus žmogus gali, nepatirdamas ypatingo šaukimo, pradėti tarnystės, dovanos gyvenimą: celibate ar santuokoje, kunigystėje, pašvęstajame gyvenime. Svarstymas, koks bus kiekvieno pašaukimas išsisprendžia atkreipiant dėmesį į

intencijos grynumą, asmens gebėjimus ir jo tinkamumą.

Svarstymui reikia pagalbos iš kitų: ypatingai dvasiniame vadovavime. Iš kitos pusės taip pat reikalingas apsvarstymas to, kuris valdo bažnytinę instituciją, kuri turima omenyje. Nes priėmimo misija iš Bažnyčios pusės taip pat reiškia įsitikinti, kad kiekvienas atrastų savo vietą. Jeigu tai apmąstome, tai palaiminimas iš Dievo, kad tuo metu, kai projektuojame savo gyvenimą, yra žmonių, kuriais galime pasitikėti ir kurie iš savo pusės pasitiki mumis. Kad kiti, kurie giliai pažįsta mūsų asmenybę ir mūsų situaciją, sąžiningai gali pasakyti: „drąsos, tu gali!“, turi sąlygas ir talentus reikalingus šiai misijai, kuri greičiausiai bus tavoji, taip pat sąžiningai: „galbūt tai nėra tavo kelias“.

Pašaukimas visada yra situacija, kai visi laimi. Tai geriausia kiekvienai iš santykio pusių: asmeniui ir bažnytinei institucijai. Dievas Tėvas kiekvieną iš šių asmeninių istorijų seka savo mylinčia apvaizda.

Šventoji Dvasia padarė, kad Bažnyčioje atsirastų institucijos ir šventumo keliai, kurie pasitarnautų patraukiant ir padedant atskiriems asmenims. Taip pat yra Šventoji Dvasia, kuri paskatina tam tikrus žmones konkrečiais savo gyvenimo momentais savo atsidavimu pagyvinti šiuos kelius Bažnyčioje.

Tikėjimo šuolis: pasitikėti Dievu

Matydamas kokia minia Jį seka, Jėzus klausia Pilypo: „Kur pirksime duonos jiems pavalgydinti?“ (*Jn 6,5*).

Apaštalai aiškiai žino, kad nieko negali padaryti, kad numalšintų žmonių alkį. Turi tik „penkis miežinės duonos kepaliukus ir dvi žuvis“ iš berniuko, kuris buvo šalia.

Jėzus paėmęs šią duoną, davė valgyti visiems ir liko tiek, kad sako apaštalams: „surinkite likusius kąsnelius, kad niekas nepražūtų“ (eil. 12). Tik Jėzus gali padaryti taip, kad iš mūsų gyvenimo nepražūtų, kad juo pasinaudotų visa žmonija; bet turime Jam patikėti visa tai, ką turime. Tada daro stebuklus, ir pirmieji adresatai esame mes patys.

Pasitikėti Dievu, atverti Jam savo gyvenimo duris, mus skatina sušvelnėti priešais minią, kuri Jo alksta, kaip avys be piemens. Ir pripažinti, kad Jis remiasi mumis, kad atneštų meilę visiems žmonėms. Ir galiausiai to imtis su entuziazmu, nes kaip jau žinome už mūsų stovi kažkas, kuris pranoksta mus. Imtis su entuziazmu, aiškiai suvokiant kad su Dievo pagalba eisime į priekį: visiškai atsiduodami į Jo rankas, visiškai Juo pasitikėdami. Kadangi Dievas savęs neprimeta, reikalaujamas tikėjimo šuolis: „Kodėl

neatsiduodi Dievui kartą visam laikui..., iš tikrųjų... dabar pat!?" [6]

Žinoma, svarbu viską apsvarstyti. Tai Bažnyčia vadina svarstymo laiku. Visgi reikia turėti omenyje, kad „apsvarstymas nėra paskendęs mintyse savęs analizavimas, egoistinis žvelgimas į vidų, bet tikras išėjimas iš mūsų pačių Dievo paslapties link, kuri mums padeda įgyvendinti misiją, kuriai mus pašaukė brolių ir seserų gėriui“ [7]. Pašaukimas reiškia išeiti iš paties savęs, išeiti iš komforto zonos ir asmeninio saugumo.

Kad šoktume parašiotu, būtina, kad parašiotas veiktų ir atsidarytų, kad galėtume švelniai nusileisti. Bet pirmiausia būtina šokti iš lėktuvo neatidarant parašiotu. Analogiškai pašaukimas reiškia gyventi pasitikint Dievu, ne savo paties jėgomis. Kalbėdamas apie Išminčius iš Rytų, šv. Jonas Auksaburnis sako, kad jei

„būdami Persijoje jie matė žvaigždę, tai kai išėjo iš Persijos kontempliavo Teisingumo Saulę“, bet „jei nebūtų ryžtingai išėję iš savo šalies, nebūtų galėję vėl matyti žvaigždės“ [8].

„Žinai, kad tavo kelias nėra aiškus. Ir tai todėl, jog nesekdamas paskui Jėzų iš arti, tu visada lieki sutemose. Kodelsi pasiryžti?“ [9] Tik, jei išsirenku kelią, galiu juo eiti, gyvendamas tai, ką pasirinkau. Kad matytume žvaigždę, reikia pradėti eiti, nes Dievo keliai visada mus pranoksta, eina daug aukščiau nei mes patys. Tik pasitikėdami Juo, gebame. Pradžioje negali, turi augti. Bet kad augtum, reikia tikėti: „nuo manęs atsiskyre, jūs negalite nieko nuveikti“ (Jn 15,5), su manimi galite viską.

Iš čia kyla klaida to, kuris praleidžia jaunystę laukdamas aiškios šviesos dėl savo gyvenimo, nieko nenusprendamas. Iš čia taip pat ir

speciali problema, kuri kyla šiandien: daroma tiek *asmenukių*, save matome tokioje daugybėje nuotraukų, kad jau manom, kad tobulai save pažįstam. Visgi, kad iš tikrųjų atrastume savo tapatybę yra būtina atrasti *tai, ko nesimato* mūsų pačių gyvenime: tai, kas *paslaptinga*, Dievo buvimą ir meilę kiekviename. Norėti gyventi yra atrasti ir su pasitikėjimu atsiduoti šiai paslaptčiai, priimant logiką ir priežastis, kurių negalime apimti.

Dievo pasakojimai prasideda pamažu. Bet pasitikėjimo kelias, kuris rizikuoja viskuo, yra pakankamas, kad būtų įgyvendintos didžiausios svajonės, Dievo svajonės. Kai kaip geri Dievo vaikai leidžiamės vedami Šventosios Dvasios (plg. *Rom 8,14*), mūsų gyvenimas pakyla skrydžiui. Tai Išminčių gyvenimas; Marijos, mergaitės, kuri taps Dievo Motina ir Juozapo, dailidės, kuri Dievas priima kaip tėvą; apaštalų,

kurie po pradinių svyravimų ir klaidų tampa pamatais, ant kurių laikosi Bažnyčia...; ir tokios daugybės krikščionių, kurie eina mums priešakyje ir seka už mūsų. Kas galėjo galvoti apie šią paslaptį jų gyvenimo pradžioje? Aišku pasidaro tik pabaigoje. Bet galas aiškus, nes pradžioje kiekvienas iš jų sugebėjo išeiti iš savo netikro saugumo ir remtis tvirtomis Dievo Tėvo rankomis [10].

Iš čia kyla tai, kad, kai apsvarstymas tęsiasi ir pašaukimas po truputį įgija konkrečią formą, pasidaro aišku, kad einant į priekį būtina išeiti iš pradinės tikėjimo šuolio būsenos: sakyti taip. Svarstymas gali baigtis tik šiuo būdu ir todėl Bažnyčia savo amžius besitęsiančia išmintimi numatė etapus, kuriuos laipsniškai reikia pereiti, kad galėtų įsitikinti dėl asmenų tinkamumo konkrečiam pašaukimo keliui. Toks veikimo būdas širdžiai duoda daug ramybės

ir sustiprina apsisprendimą pasitikėti Dievu, kuris leido kiekvienam ir kiekvienai atsiduoti. Dievu neabejojame, tik savimi pačiais ir dėl to pasitikime Juo ir Bažnyčia.

Iš mūsų pusės kalbama apie tai, kad apsvarstytume visa tai, kas esame ir, kokia mūsų vertė, kad visa tai galėtume pasiūlyti kaip aiškina talentų palyginimas (pgl. *Mt* 25,14-30); ir nepasilikti su niekuo, ko negalėtume apsieisti, pasidalinti. Tai yra būtina brandžiam ir nuoširdžiam sprendimui: gebėjimas duoti viską, viską palikti Dievo rankose, sau nepasiliekant nieko ir patvirtinimas, kad šis atsidavimas pripildo mus ramybe ir džiaugsmu, kurie neateina iš mūsų pačių. Taip gali įsišaknyti gilus įsitikinimas, kad radome savo kelią.

* * *

Tą akimirką, kai turi nuspręsti apie savo pašaukimą, Marija klausia

angelo: „kaip tai įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro?“ (žr. *Lk 1,34ss*). Angelas yra žinianešys, tarpininkas, kuris šaukia sekti Dievo balsą. Marija nekelia sąlygų, bet klausia norėdama būti tikra. Ir angelas ją patikina: tai padarys Šventoji Dvasia, nes tai, ką tau pranešiau pranoksta tavo jėgas, bet „Dievui nėra negalimų dalykų“ (eil. 37). Jeigu net ir Marija, mūsų Motina, klausia, kaip logiška yra tai, kad kiekvienas krikščionis prašytų kitų patarimo dėl vidinių Dievo meilės pasiūlymų: kaip turėčiau elgtis, kad atiduočiau Jam savo gyvenimą? Kur galvoji, kad pasieksiu savo laimės kelią? Koks stebuklas leisti, kad tau patartų, kad galėtum pasakyti taip su džiaugsminga laisve ir pilni pasitikėjimo Dievu; kad padėtume viską, kas mūsų, į Jo rankas: „tebūna man, kaip tu pasakei“.

Pablo Marti

[1] A. Vázquez de Prada, *Opus Dei steigėjas*, III dalis, Rialp, Madridas 2003, p. 33.

[2] F. Ocáriz, „Pašaukimas į Opus Dei kaip pašaukimas Bažnyčioje, *Opus Dei Bažnyčioje*, Rialp, Madridas 1993, p. 153.

[3] Šv. Josemaria, *Kalvė*, 902.

[4] Šv. Ignotas Antiochietis, *Laiškas romiečiams*, 3 (PG 5, c. 690).

[5] Aristotelis, *Apie sielą* (De Anima) I, 2.

[6] Šv. Josemaria, *Kelias*, 902.

[7] Pranciškus, Apaštališkasis paraginimas *Gaudete et Exsultate* (19-III-2018), 175.

[8] Šv. Jonas Auksaburnis, *Pamokslai apie šv. Matą*, VII. 5 (PG 57, c. 78).

[9] Šv. Josemaria, *Kelias*, 797.

[10] Pgl. Šv. Josemaria, *Kryžiaus kelias*, Septinta stotis.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/meile-tai-kazkas-nepaprasto-
viii-ar-teisingai-pasi/](https://opusdei.org/lt-lt/article/meile-tai-kazkas-nepaprasto-viii-ar-teisingai-pasi/) (2026-03-20)